

СКОТ ТЪРОУ

СЪВЕСТИ Е МОЯТ АДВОКАТ

СКОТ ТЪРОУ

СЪВЕСТИ Е МОЯТ АДВОКАТ

Скот Търоу

На Вивиан и Ричард

Съвестта е МОЯТ адвокат

Limitations

© Scott Turow, 2006

© Марин Загорчев, превод

© Димитър Стоянов - Димђ,

художествено оформление на корицата

© Издателство *EPA*, София, 2007

ISBN 978-954-9395-64-8

Книгите на *EPA* търсете на
www.erabooks.net

EPA

Малцина обичат да чуват за греховете, които обичат да извършват.

Шекспир
“Перикъл”, първо действие, първа сцена

Изслушването

- На вниманието на съда! - изгърмява гласът на Джордан Сапърстийн от подиума. - Тази присъда трябва да се анулира. Нямаме друг избор, господа съдии.

Седнал зад високата катедра от орехово дърво на десетина крачки от него, съдия Джордж Мейсън едва запазва спокойствие пред изстъпленията на адвоката. Съдията рядко спестява нещо на защитниците, когато смята, че исканията им са неоснователни, но да правиш гримаси просто не е прилично - така го възпитаваше баща му още навремето във Вирджиния.

Истината е, че нежеланието на Джордж Мейсън да се занимава с делото срещу Джейкъб Уорновиц е по-силно и от неприязънта му към мастития адвокат, започващ пледоарията си. Преди да бъде избран в съда преди четирийсет и седем години, Джордж работеше като адвокат по криминални дела, раздиран от противоречиви чувства - омраза, насмешка, интерес, завист - към нарушителите на закона. От момента обаче, когато по жребий му се падна да гледа делото срещу Уорновиц в Апелативният съд, той се чувстваше неловко. Необичайно трудно му беше да чете адвокатските изложения или да преглежда записите от процеса в Окръжен съд на Киндъл, където преди деветнайсет месеца четиримата млади подсъдими бяха признати за виновни по обвинения за сексуално насилие и получили задължителната минимална присъда от шест години затвор. Сега съдията си мисли за онова, което му идва на ум всеки път в подобни случаи - трудните дела водят до лошо правосъдие.

Като председател на тричленния съдийски състав облеченият с тъмна тога Мейсън седи централно между двамата си колеги зад дългата съдийска катедра. Съдия Съмърсет Пърфойл, с изсечени от времето строги черти и буйна бяла коса, може би изглежда още по-достопепен и напет сега, отколкото през годините си на умел разбивач на женските сърца. Другият съдия - Нейтън Кол, нисък и набит, с провиснала като бухнало тесто гуша, още от първите думи на Сапърстийн му хвърля мрачни, осъдителни погледи.

Зад мястото на адвокатите полицаите са успели да натъпчат по пейките колкото са могли от желаещите да наблюдават делото, но пътеките пак са пълни с правостоящи чак до вратата, което прави помещението още по-задушно в този топъл юнски ден. На първия ред репортери полагат усилия да документират колкото се може повече от ставащото. Зад тях зрителите - студенти по право, редовни зяпачи, приятели на обвиняемите и близки на жертвата - внимателно следят разискванията. Това е четвъртото дело за деня на този съдебен състав. Дори тържествената обстановка в залата - с кървавочервени мраморни колони, издигащи се на височината на два етажа до сводестия таван, и позлатени орнаменти в стил рококо - не може да притъпи явните противоречия около процеса. "Уорновиц" придоби важно значение за хиляди хора, които не разбират почти нищо от заложените тук правосъдни принципи и твърде слабо познават стоящите зад случая факти.

Жертвата се казва Минди Дебойе - но името ѝ, като пострадала от изнасилване, не се споменава никъде в честите репортажи и статии за делото. Преди повече от седем години, през март 1999 година, тогава пет-

найсетгодишната Минди отишла на буен купон, организиран от момчешкия хокеен отбор на гимназията в Глен Брей. По-рано същия ден тимът останал на второ място в училищния турнир на щата. Играчите били скапани - от смазващите шест мача в шест последователни дни и от неуспеха, след като са били на крачка да грабнат щатската титла - и партито в дома на един от двамата им капитани, Джейкъб Уорновиц, чиито родители били на сватба в Ню Йорк, от самото начало излязло от контрол. Минди Дебойе - по собствениците ѝ думи - се "натряскала до безсъзнание" с ром и едно хапче, което ѝ дал самият Уорновиц, и някак си се озовала в спалнята му, където заспала непробудно.

Според показанията му на първия процес, Уорновиц я намерил там и разтълкувал присъствието ѝ - нещо като Златокоска в леглото на една от трите мечки - като предложение. Съдебните заседатели не са приели оправданието му вероятно защото младежът поканил още трима от съотборниците си да се възползват от девойката, която лежала безпомощна като парцалена кукла. Уорновиц записал всяко от изнасилванията на видео, често насочвайки камерата от такава перспектива, за която би му завидял и професионален оператор на порнофилми. "Снимките" - по зловещ сценарий на Уорновиц - завършили след повече от петдесет минути с предупреждение към приятелите му да разкарат Минди от стаята му и "да не са казали гък".

Когато се събудила в пет часа сутринта във вонящия на застояла бира и цигари хол на Уорновиц, Минди Дебойе нямала представа какво се е случило. Макар и непосветена в тайните на секса, тя осъзнала, че някой е правил нещо с нея, и забелязала, че полата ѝ е

обута наобратно. Нямала спомени от края на вечерта и след като се завлякла вкъщи, телефонира на няколко други деца, които видяла на купона, но никой не могъл да ѝ каже какво се е случило. Когато разговаряла с най-добрата си приятелка, Вера Хартал, на Минди за първи път ѝ хрумнало, че може би е била изнасилена. Не искала обаче да намесва възрастни в проблема и се срамувала да каже къде е била. Затова запазила подозренията за себе си и постепенно се възстановила от шока.

Животът продължавал. Четирите момчета завършили гимназията и постъпили в колеж, Минди - също, но две и половина години по-късно. С времето Джейкъб Уорновиц се почувствал в безопасност и не издържал на изкушението от време на време да забавлява състудентите си, като им пускал записа. Един първокурсник, Майкъл Уилетс, се оказал близък със семейство Дебойе и след дълъг разговор със сестра си алармирал полицията, която пристигнала в квартирата на Уорновиц със заповед за обиск. Минди Дебойе с ужас изгледала записа и на 14 януари 2003 година. Джейкъб и тримата му съучастници били осъдени по бързата процедура.

Гледайки материалите по делото, Джордж Мейсън ясно съзнава, че основният юридически проблем в случая е давността - според законите на щата такова престъпление с изминала давност над три години, изобщо не би трябвало да влиза в съдебна зала. Нещата се променят от факта, че Минди Дебойе е чернокожа. Тя е в добро социално положение, също като момчетата, но родителите ѝ и адвокатите не пропуснали да намекнат, че едно бяло момиче едва ли би било подложено на такова отношение в Глен Брей, малко град-

че, където интеграцията на малцинствата се приема неохотно.

Обвиненията в расова дискриминация нажежиха обстановката. Близките на четирите момчета тръбят, че животът им е съсипан заради престъпление с изтекла давност, в което жертвата дори не е страдала. Намекват, че расовият признак е единствената причина децата им да бъдат наказани. Острите спорове между съседи се раздухват в пресата, където застъпниците на Дебойе очевидно имат превес. Повечето статии представят обвиняемите като разглезени богаташчета, които за малко да се отърват безнаказано след срамна оргия с една черна робиня, макар че никое от многобройните обидни определения за Минди, използвани от тях и запечатани на записа, не засягат расата ѝ.

Благодарение на съществените проблеми, повдигнати при обжалването, младежите не са поставени под охрана и седят до журналистите на първата скамейка в отделението за наблюдатели. Съдбата им сега е в ръцете на накипрения с кремав костюм на тънки черни райета Джордан Сапърстийн, който има навика енергично да жестикулира и да тръска подстриганата си на бретон прошарена коса, за да набляга на думите си. Съдия Мейсън не проумява какво иска да покаже едно човешко същество, когато ходи с прическа, заимствана от Великолепния Джордж*, но Сапърстийн е ярко олицетворение на онова, което Патрис, съпругата на съдията, нарича АТ - адвокат от телевизията.

* *Gorgeous George*, Великолепния Джордж - псевдоним на професионалният борец Джордж Уогнър (1915-1963), известен с това, че носел дълга иззрусена коса с позлатени шноли. - Б.пр.

Роденият в Калифорния Сапърстийн се прочу преди двайсетина години, още като преподавател по право в Станфорд, с две зашеметяващи победи във Върховния съд на САЩ. Оттогава е знаменитост благодарение на склонността му да се разпалва за секунди, щом към него бъде насочена телевизионна камера. Постоянно се подвизава по Си Ен Ен, “Срещи с пресата” и съдебния канал, толкова се набива на очи, че човек почти очаква да го види на заден план дори на запис от мач на училищния отбор на племенничката си. Носят се слухове, че в отчаянието си родителите на четирите момчета от Глен Брей са му броили неколкостотин хиляди долара, за да представлява децата им на обжалването.

Джордж предполага, че скандалната слава на Сапърстийн е предимство пред някои съдебни състави, осигурявайки оправдание на съдия, склонен да анулира присъдата. Но не и тук. Натрапчивостта на Сапърстийн се възприема като хвърлена ръкавица от Мейсъновия колега Нейтън Кол. Този съдия, напуснал престижно място в Ийстънския юридически факултет, за да поеме петгодишна временна позиция в апелативния съд, гледа на адвокатите като на студенти и ги засипва с хитри хипотетични въпроси с цел да подкопае позицията им. Звезците отдавна са нарекли този Сократов стил на училищно изпитване “игра за един човек” и пред Нейтън шансът за победа също е нулев. Истината е, че за него всяко дело независимо от конкретния казус се свежда до едно - да докаже, че той е най-добрият юрист в залата. Или може би във вселената.

Джордж не е сигурен докъде се простира тщеславието на Нейтън.

Ако не друго, с прегракнал като на стар пияница глас и скептично присвити очи, Кол добре играе ролята си и започва да се заяжда със Сапърстийн много скоро след като адвокатът открива пледоарията си с гръмък цитат от някакъв съдебен журналист, последван от изявление на Върховния съд на САЩ.

- Давността при криминалните дела, която “се признава и прилага във всички системи за справедливо правораздаване”, по подразбиране се отразява върху решението на законодателя, че моралната тежест на престъплението трябва да определя енергичността, с която се търси наказание. “В хода на човешката история се е наложила практиката по принцип да не се оставят ненаказани” истински престъпления - декламира Сапърстийн.

- Не е съвсем така, не е - веднага грачи Кол, който дори седнал напомня на Джордж за защитник в американския футбол, готов за схватка, приведен напред, с разперени дебели ръчища, сякаш решен да не позволи на никого да се промъкне покрай него. - Периодът на давност, господин Сапърстийн, по принцип се е наложил в следствие от опасенията, че с времето паметта на свидетелите може да избледнее, а веществените доказателства да се загубят. Но това не е повод за загриженост, когато разполагаме с видеоматериал от престъплението.

Сапърстийн не се дава и академичният спор между адвоката и съдията продължава още няколко минути - перчене на два надути пуяка. Според Джордж мнението на двама изтъкнати юристи относно причините за въвеждане на давността в англо-американското право са твърде маловажни в случая. От значение е само фактът, че законодателят точно в този щат е ре-

шил да я приложи. Джордж смята, че като съдия неговата основна задача е да разсее всички съмнения по отношение на точните думи, залегнали в закона.

При обичайни обстоятелства той би се намесил веднага с такова наблюдение, но в този случай просто предпочита да запази дистанция. Освен това не е никак лесно да направиш каквато и да било странична забележка, когато седиш до Нейтън Кол. Съдия Пърфойл, седнал от дясната страна на Джордж, си е нахвърлил няколко въпроса в бележника, но Кол не отстъпва въпреки няколкото учтиви опита да му вземат думата.

Във всеки случай вниманието на Джордж скоро се разсейва от влизането на помощничката му Касандра Оуки. Няма как Каси да влезе някъде и да не привлече погледите - тя е твърде наперена, висока и красива и напълно лишена от скромност. Но когато я вижда да бърза към масата на помощния персонал в дъното на залата, Джордж си дава сметка, че не е просто закъсняла, в което не би имало нищо странно. Каси го поглежда настойчиво с големите си черни очи и той вижда, че в ръката ѝ има някаква бележка. Това накарва сърцето му да се свие от страх. Патрис, помисля си той. Това се случва на Джордж Мейсън по няколко пъти на ден. Вгълбен както винаги в служебните си задължения, той често се чувства виновен, когато си спомни какво го чака вкъщи - Патрис има рак. От два дни съпругата му е в болница за следоперационна радиационна терапия и той се притеснява, че нещо е станало.

Каси се промъква напред, колкото да подаде сгънатата бележка на Маркърс, прошарения пристав, който я занася на Джордж. Оказва се, че с жена му не се е

случило нищо тревожно. Бележката е от Диниша, секретарката на Джордж.

“Има новини за номер 1. Марина иска да ви разкаже какво е научила от ФБР, но трябва да излезе в 13.00. Има ли начин да прекъснете делото за половин час, за да я видите?”

Джордж дава знак на Каси да изчака. Кол се е захванал да разбие другия основен аргумент на Сапърстийн - че видеозаписът на изнасилването бил твърде образен и шокиращ, за да го пуснат на съдебните заседатели при първия процес, без да бъде сериозно цензуриран, особено във фалическите демонстрации на момчетата пред другарите си и гинекологичното изследване на Минди през камерата на Уорновиц.

- Да не би да твърдите - пита Кол, - че видеозаписът, поне в някаква форма, е бил недопустим за съдебна зала?

- Видеозаписът, Ваша Чест, във вида, в който са го видели съдебните заседатели, не е трябвало да бъде допускан като веществено доказателство.

- Може би, но само при условие, че някои елементи са имали за цел да се окаже непозволено влияние върху съда.

Сапърстийн е видял достатъчно, за да усети някаква уловка, но опитът му да се измъкне само насърчава Кол да му заложи нова.

Стига толкова, мисли си Джордж. Поглежда към масата на помощния персонал. Там Джон Баниън, другият му помощник, седи с пръст върху копчетата, управляващи трите предупредителни лампички над катедрата, които показват колко време остава на адвоката да завърши изложението си. В момента оранже-

вата лампичка пред Сапърстийн свети. Колегите на Баниън, блед мъж около четирийсетте, често го наричат “Друида” зад гърба му, защото е съдържан като отшелник. С годините обаче Джон се е оказал идеален за професионалните нужди на съдията, който едва забележимо кимва и червената лампичка пред Сапърстийн светва.

- Благодаря, господин Сапърстийн - прекъсва го Джордж по средата на изречението.

В другия край на адвокатската скамейка, по-близкия до помощници, прокурорът Томи Молто се надига, като наgrabва купчина листа. Джордж го моли да изчака за минутка и изключва микрофона си, за да може да се консултира насаме с двамата си колеги. Кол явно не е доволен, но също като Пърфойл се съгласява Джордж в качеството си на председателстващ съдия да обяви половинчасова почивка преди съвещанието, което по принцип трябва да се състои веднага след последното адвокатско изказване. Тогава съдиите ще вземат решение по делата, които са изслушали през деня, и ще издадат съдебно становище.

- Кажи на Диниша, че ще приема Марина - казва съдията на Каси, след като ѝ махва да се приближи. Приклекнала до високото кожено кресло, тя понечва да тръгне, но Джордж добавя: - Какво пише Номер 1?

Тя завърта тъмните си очи и тръсва късата си руса коса.

- Същите глупости - прошепва.

- Пак пожелания за здраве и щастие? - пита Джордж, като се чуди дали шегата звучи духовито или глупаво.

- Да.

Нежеланието ѝ да му отговори ясно обаче го провокира и той стиска по-силно ръката ѝ.

- Той, тя, то, те, който и да е, е изпратил връзка - отговаря накрая Каси.

- Връзка ли?

- Връзка към страница в интернет.

- Каква страница?

Каси се намръщва:

- Казва се “Предсмъртно бдение”.

Номер 1

Съдия Джордж Мейсън кара последната година от десетгодишния си мандат като апелативен съдия към Трети апелативен район, включващ най-вече окръг Киндъл. Възможността да кандидатства за апелативния съд възникна неочаквано само година след назначаването му в Окръжния съд като съдия по криминални дела в същата сграда - “Сентрал Бранч”. Много приятели го съветваха да не приема по-високата съдийска длъжност, като предупреждаваха, че така се изолира и обрича на бездействие след блестяща кариера в първите редици на борбата за правосъдие, но работата - изслушване на доводи, размишляване над адвокатски изявления и прецеденти, писане на становища - му допадна. За Джордж Мейсън правосъдието винаги е поставяло фундаментални загадки и животът изисква от него да ги разрешава.

Правото е семейна традиция в рода му от Вирджиния, идваща от човека, на когото е кръстен, един от легендарните основатели на Америка, Джордж Мейсън

IV - истинският Джордж Мейсън, както го нарича съдията. По време на студентските му години в Шарлотсвил адвокатската кариера бе само едно от многото високи очаквания, които родителите му възлагаха на него, а той имаше намерение да не изпълни. След като взе диплома, избяга тук и две години работи като обикновен моряк на шлеп за въглища, алтернативна служба, вместо да го изпратят във Виетнам. Плаваше по река Киндъл или във Великите езера и в самотните часове на вахта, когато трябваше да съзерцава безбрежните води, необятни като живота, който тепърва му предстоеше, той с изненада установи, че фундаменталните въпроси за добро и зло, за справедливост и власт, които навремето всяка вечер са били тема на разговори около семейната трапеза, още дълбоко го вълнуват. След като завърши службата си, Джордж побърза да се запише в Ийстънския юридически институт, а след дипломирането си стана служебен защитник. Обичаше жестоките крайности на престъпността, които го отдалечаваха неимоверно от средата, в която бе израсъл, и въпреки това аристократичното възпитание подпомогна успеха му. Със златни копчета, лачени обувки и леко завален акцент той като че ли хипнотизираше съдебната зала, сякаш присъствието му вдъхваше увереност на всички - полиция, съдии, прокурори и помощен персонал - далеч от света на обидата, на гнева и невежеството, от който идваха тези престъпления. Само той знаеше, че представлението му е пародия.

Затова продължи напред, опитвайки се да изгради нещо различно. Джордж бързо спечели уважението на колегите си и през осемдесетте години бе избран за председател на Адвокатската колегия в окръг Киндъл.

Пожъна много успехи и запази авторитета си, но не беше най-добрият на това поприще - приятелят му Санди Стърн неизменно получаваше първите предложения да поеме защитата по някое сложно криминално дело. Когато адвокатската практика започна да му доскучава, Джордж почувства привличането на една друга амбиция, която не беше засегнала баща му - да стане съдия. Шансът да я осъществи бе нищожен, предвид откритото презрение, с което винаги се е отнасял към подмолните игри на политиците, решаващи тези въпроси. Мислеше си, че завинаги се е обрекъл на неуспех в тази насока, когато през 1992 година прие да защитава един адвокат, който свидетелства за прокуратурата и представи таен запис, станал причина за осъждането на шестима съдии и девет прокурори в скандал за корупция на всички нива на Киндълския окръжен съд. Вместо това животът отново изигра една от постоянните си шеги сякаш напук на всички планове. Джордж се прочу като пример за съдебна независимост и получи покана да се кандидатира, отправена от същите тези политици, които отчаяно се опитваха да отговорят на обществения повик за реформи. През 1994 година подаде кандидатурата си и пожъна успех, който засенчи десетки опитни юристи, а през 1996, когато се отвори място, бе назначен в апелативния съд.

Ако предположим, че Джордж пожелае да запази сегашната си работа, през ноември тази година в дневния ред на Общинския съвет ще бъде включен въпросът: "Да остане ли Джордж Томсън Мейсън за още един десетгодишен мандат като апелативен съдия?" От време на време, докато чете записите от поредното дело, той пак закопнява да подложи на кръстосан разпит някой хитруващ свидетел и често

съжалява за ограниченията на заплатите на държавните служители. Понякога - в моменти, когато му се прииска да наругае реферите на стадиона Трапърс Парк или да отговори подобаващо на някоя хаплива шега - той се чувства пленник на благоприличието, което се налага да спазва заради избраното си поприще. При все това до заболяването на Патрис Джордж не се съмняваше, че ще поиска удължаване на мандата, и беше почти сигурен, че ще го получи. Срокът за подаване на документите е след няколко седмици, но те чакат подготвени в една папка, в случай че животът му поднесе още изненади.

Сега, праметнал тогата през лакътя си, Джордж влиза в кабинета си, величествено помещение с висок таван и тъмни корнизи. Дискусията по делото “Уорновиц” завърши обезпокоително и Нейтън Кол използва възможността да се поперчи още малко. Съдията е благодарен за възможността да си почине половин час, преди отново да се срещне с колегите си в заседателната зала.

В приемната секретарката му Диниша е седнала зад голямото си бюро и работи. Подава му няколко листчета със съобщения от телефонни разговори - повечето покани за различни обществени мероприятия - но за момента той се интересува само от едно съобщение.

- Е, какво ни е писал тази сутрин любимият ми събеседник?

Откакто Номер 1 се появи преди три седмици, секретарката постоянно преглежда електронната му поща, за да може охраната на съда да бъде алармирана възможно най-бързо, ако има нещо ново. Спокойна и съдържана, Диниша съпътства Джордж в професионал-

ната му кариера вече повече от двайсет години, като самоотвержено го последва в общественото поприще след по-добре платената частна практика. Сега секретарката поклаща главата си с безупречно пригладена черна коса, свидетелство за здравината на полимерите в лака, който използва.

- Господин съдия, няма защо да се занимавате с това. Този Номер 1 винаги ще свири втора цигулка.

Хуморът, особено с леко неприлична нотка, не е характерен за нея и той приема съдържаната ѝ усмивка като знак на възмущение срещу онова, което му се случва.

Никой от екипа му не знаеше как точно да нарича човека, опитващ се да тормози съдията. Първоначално Джордж използва думата “натрапника”, но това звучеше твърде ласкаво за човек, който не показва лицето си. “Отмъстителя”. “Проклятието”. “Лудия”. Иронията беше неизбежна. Авторът на писмата се представяше за почитател номер едно на съдията, затова скоро започнаха да го наричат просто “Номер 1”.

Джордж не знае дали като чете писмата, проявява сила на характера, или просто неустойчиво любопитство. Извинението, което си е измислил, е, че рано или късно нещо ще му подсказе кой е натрапникът. Диниша се намръщва, но отваря днешното писмо на екрана и Джордж се навежда над рамото ѝ.

Като всички досегашни имейли, този изглежда като върнато писмо на Джордж. В полето за подател пише “Системен администратор”, а на реда за тема е посочено “Писмото не може да бъде изпратено”. В главния текст след съобщението за грешка и няколко реда закодирани символи е предполагаемото съдържание на имейла, който Джордж е искал да изпрати - някол-

ко думи и препратка към страница в интернет. По настояване на съдията Диниша щраква върху синия надпис. На екрана се появяват големи черни букви, с които е изписано името на сайта - "Предсмъртно бдение", рисунка на покрит с венец ковчег и въпросът: "Питал ли си се кога ще умреш? И как?" Следва дълъг въпросник със справки за възраст, здравни проблеми и професия, но Джордж се връща на съобщението, което Номер 1 някак си е изпратил на компютъра му. То гласи: "Аз знам отговора".

Започнал кариерата си като щатен съдебен защитник, Джордж Мейсън е получавал доста заплахи и никога не им е обръщал внимание. След определено време в ареста повечето престъпници достигат до убеждението, че ако си наемат "истински" адвокат, а не получаващ заплата от същото място като прокурора, той ще съумее да ги измъкне, колкото и свидетели или преки улики да има срещу тях. По-изпечените мошеници, които бе представлял в частната си практика, също понякога си изпускаха нервите, особено когато осъзнаеха, че всички пари, които са му платили, само са постлали пътя им към затвора. При сегашната му длъжност също се намират недоволни подсъдими да го тормозят. Някоя от тези заплахи не е довеждала до нещо по-сериозно от появата на някой бивш негов клиент, окован с белезници и гледащ на кръв, в съдебната зала.

Находчивостта, с която Номер 1 пише посланията си обаче, ги прави по-трудни за пренебрегване. За разлика от повечето заплахи, които Джордж е получил през годините, те не са подписани; авторът им не държи съдията да си спомни на кого е причинил зло. И разбира се, последните събития в Синсинати, където един

съдия и близките му бяха намерени убити, карат всеки, който носи тога, да се чувства застрашен.

Първото върнато писмо гласеше просто: "Ще платиш". Джордж го сметна за получено по погрешка и го изтри. В рамките на няколко часа обаче дойдоха още две със същото съдържание. Джордж ги сметна за рекламни имейли. "Ще платиш... по-малко". За застраховка на автомобила. За ипотека на жилище. За виагра. След два дни дойде ново: "Казах, че ще си платиш. И ще си платиш." После се получи още няколко, като всяко повтаряше едно изречение от предишното и съдържаше някое ново. "Ще си платиш. Ще платиш с кръв." "Ще платиш с кръв. С твоята кръв." "С твоята кръв. Ще умреш." Помощникът му Джон Баниън точно влизаше в кабинета, когато писмото, заплашващо със смърт, се появи на екрана на Джордж и той помоли Джон да погледне. Баниън се разтревожи доста повече от началника си и настоя да предупредят охраната на съда.

Сега охраната пак е тук, в лицето на миловидната началничка Марина Джорнале, която нахълтва в приемната, докато Джордж все още стои зад Диниша. Около метър и петдесет висока, Марина компенсира ниския си ръст с енергичност. Поздравът ѝ винаги е придружен с пресипнал смях на заклета пушачка и разтърсващо ръкостискане. Подстригва черната си коса късо отпред, но я оставя дълга на тила, и не използва козметика. С дълго жълто-кафяво яке, част от униформата ѝ, и черен колан, стегнат през кръста, прилича на фризер, натъпкан в кашон за транспортиране.

- "Предсмъртно бдение" истински уебсайт ли е? - пита съдията, когато я въвежда в просторния си кабинет.

Джордж затваря двете врати: една към приемната, другата - към страничната стаичка на помощниците му.

- О, да. Цяла сутрин съм говорила с човека, който го поддържа. През цялото време ми повтаряше, че живеем в свободна страна.

Джордж Мейсън IV е бил сред основните движещи сили за приемане на Закона за правата и съдията често се пита колко време щеше да издържи знаменитият му працядо в съвременна Америка, преди да възроптае срещу Първата поправка. Няма свобода, която да не води до грях. Интернет създаде цели общности от несъобразяващи се с нищо луди, даващи израз на безумните си мании, криейки се зад компютрите си.

- Какво казаха от Бюрото? - пита Джордж, след като се настанява зад голямото си бюро.

Марина сяда на дървеното кресло срещу него.

- Ще пуснат проследяваща програма в компютъра ви при първа възможност, но предполагат, че вече знаете деветдесет и девет процента от онова, което могат да научат за писмата.

- А то е...?

- Накратко, няма начин да се разбере кой изпраща имейлите.

- Хубава работа.

- Какво знаете за проследяването на електронни писма, Ваша Чест?

- Нищичко.

- Нито пък аз. Но умея да си водя записки.

Марина се изсмива гръмогласно и изважда от джоба на якето си малък бележник. Тя е братовчедка на легендарния и отдавна покоен началник на полицията

в окръг Киндъл Огъстин Болкаро. Предвид практиката на служебно покровителстване на роднините в тези среди, навремето Джордж подозираше, че Марина не притежава необходимите качества за поста, който заема. Оказа се, че е грешал. Дъщеря на ченге и бивша детективка, Марина има силна интуиция на човек с дългогодишна служба в полицията. Винаги е откликвала лично на всичките му обаждания и (което наистина заслужава възхищение) бързо осъзна, че персоналът ѝ, твърде малък заради бюджетните съкращения, няма да може сам да се справи. Затова се обърна към ФБР, откъдето с готовност се включиха, защото неправомерното използване на междуличностните комуникационни пътища е проблем на федералната полиция. Двата мълчаливи техници прекараха цял ден в кабинета му миналата седмица, докато направят копие на твърдия диск на компютъра му.

- Техниците от Бюрото смятат, че имаме работа с вариант на нещо, което се нарича "баунсване" - Марина изписва кавички във въздуха. - Някой фалшифицира имейл адреса ви, като го поставя в настройките на подателя. Оказва се, че човек може да се научи как се прави за не повече от петнайсет минути. Много е лесно, а в същото време е и ефективно. Според момчетата от ФБР всички писма за дошли от открит пощенски сървър на Филипините.

- "Открит пощенски сървър" ли?

Марина вдига дебелия си ръка.

- Открит сървър за препращане на поща. Повечето се използват от фирми за рекламни имейли. Когато предпазните настройки на някой сайт се объркат, всеки може да го използва, докато собственикът се усети. Но ако сървърът е открит, всеки може да се свърже с

него. Изпраща всички писма, които му се подават, без да проверява от кого са. Откритите сървъри също не държат сметка кой какво препраща през тях. Момчетата от Бюрото смятат, че този може би е разположен в Китай, а е собственост на лондонска фирма. Тоест безнадеждна история.

Разочарован, Джордж оглежда стаята и се опитва да обмисли нещата. Една от компенсациите за живота в апелативния съд е голямото работно пространство. Личните кабинети са с размери близо десет на десет метра - достатъчно, за да поберат всички дребноли и реликви от три десетилетия юридическа практика. Декорацията обаче е строго учреденска, огромен синьо-зелен килим и масивни махагонови мебели, произведени в затворническата работилница.

- Марина, това не потвърждава теорията ти за Корасон, нали?

Това име беше причината да затвори вратите, но въпреки това сега го изрече шепнешком. Споменаването на Корасон би засилило тревогата на сътрудниците му.

- Позволете да не се съглася, господин съдия. От "Организирана престъпност" ми казаха, че латиноамериканските банди са съвсем в час с тези неща. Извършват много кражби по интернет. Не изключвам Корасон от картината. Идеята, че може да е замесен, се хареса и на момчетата в Бюрото.

Съдейки по уликите до този момент, Номер 1 може да е всеки, който разбира малко от компютри и знае имейл адреса на съдията. Марина набързо направи списък на всички дела, които Джордж е гледал през последните три години. Едно име най-много се набиваше на очи: Хайме Колон, известен като "Ел Кора-

сон". Той бе известният *инка*, или главатар, на "Латинос Рейес", улична банда с неколкостотин членове и "задруга" в състава на "Могъща латино нация", най-бързо растящата от трите водещи мафиотски организации в областта.

Преди няколко десетилетия, когато в качеството си на служебен защитник редовно посещаваше щатския затвор в Ръдърд, Джордж постоянно се изненадваше, че някои затворници са се прочули с такава жестокост, че всяват страх дори сред главорезите, които той представяше. Корасон е един от тях - такъв злодей, шепнеха осъдените, че часовниците спирани, а бебетата се разплаквали, когато минел наблизко.

Преди малко повече от година съдията подписа становище, потвърждаващо присъдата над Корасон за нападение и възпрепятстване на правосъдието. Бандитът лично нападнал с щанга приятелката и двете деца, на пет и седем години, на излежаваш присъда мафиот, който трябваше да свидетелства срещу него в дело за наркотици. Опитите за сплашване обаче не спираха дотук. След като бил осъден въз основа на ДНК-проби, взети изпод ноктите на жертвите (които много предвидливо бяха избягали в Мексико преди процеса), Корасон обещал жестоко отмъщение на съдията, прокурорите, полицаите и всеки друг, виновен за изпращането му зад решетките.

В резултат сега Корасон лежи с щатски затвор с повишено ниво на охрана в килия с размери три на три метра и без право да общува с друго освен с тъмничарите и майка си, с която има свиждане само веднъж месечно. Въпреки това самата слава на злодея го направи главен заподозрян. Организирането на кампании за сплашване на съдия, докато излежава присъ-

да в изолатора, е предизвикателство, което той с готовност би приел, особено при положение, че няма защо да се бои от последствията. Удължаването на присъдата не може да уплаши човек, навършил четирийсет и две. Ако го разкрият, най-тежкото наказание ще е да получава за известен период един безвкусен буламач, наречен “затворнически пакет”, вместо истинска храна.

- Миналата седмица агентите от Бюрото са го посетили. Корасон обожава да се перчи, не си прави труда да се съветва с адвоката си. Федералните са го разпитвали за двама хлапаци от бандата му, които излеждаха присъди - обяснява Марина, имайки предвид двама затворници, които бяха убити наскоро, - но споменали и вашето име.

- И какво?

- Не реагира. Все пак са искали да му дадат да разбере, че са по следите му.

Във всяко разследване има очевиден отговор, най-близък до логиката - съпругът е убил бившата си жена, уволненият работник е саботирал тръбопровода на фабриката - но съдията се съмнява, че човек, който е използвал щанга, за да накара свидетел да мълчи, ще прибегва до толкова сложни методи.

- Не вярвам да е Корасон, Марина. Честно казано, все още смятам, че извършителят просто се забавлява да ме заплашва.

Джордж се е научил да се бои от параноиците - те нападат, като си мислят, че защитават себе си. Но разумен човек, възнамеряващ да създаде хаос, няма да изпраща предупреждения само защото така ще затрудни изпълнението на отмъщението си. Джордж е убеден, че единствената цел на Номер 1 е да наруши ду-

шевния му мир, което е твърде цивилизовано за човек като Корасон.

- Аз приемам този луд сериозно, господин съдия.

Макар че е склонен да спори, Джордж предпочита да не отговаря. Отдавна е разбрал, че хората в правозащитните служби обичат да се виждат като рицари пазители - готов е да се обзаложи например, че в детските си години Марина Джорнале е изчела всичко, написано за Жана д'Арк. Колкото по-сериозно приема писмата, толкова повече се вживява в собствената си значимост.

- Освен това агентите от Бюрото и моите хора са единодушни за едно.

- Какво е това?

- Крайно време е да ви поставим под охрана.

- Не!

От самото начало Джордж е против тази мярка. Един телохранител би създал адски главоболия и нещо по-лошо - няма как да го скрие от Патрис. Джордж не е казал на съпругата си за заплахите и няма намерение да ѝ казва. Положението ѝ е достатъчно тревожно за момента.

- Не мога да приема такова нещо въобще, Марина.

Запозната със състоянието на Патрис, началничката на охраната го поглежда съчувствено и замислено потърква брадичката си.

- Вижте, господин съдия, какво ще кажете за следното предложение? В дома ви - добре, не мога да се меся там. Телефонът ви го няма в указателя, нали?

Мярката да си вземе номер, който не фигурира в указателя, бе необходимост още по-времето, когато работеше като адвокат по криминални дела - това беше най-добрият начин да предотврати среднощните обаждания от измъчвани от кошмари клиенти.